

Жіноцька доля

Панас Мирний

Нужда, убожество та голод
Її ростили у сім'ї;
А потім найми розносили
Літа найкращії її.
І так дійшла вона, бездольна,
До заміжжя... "Отут-то я,
Як тая пташка, буду вольна, -
Собі казала, - тут моя
І молодість, і щастя, й доля.
Усе у місто ізіллю;
І людям покажу на диво
Свою щасливу сім'ю!"
Так думала і так казала,
А люди, збоку глядючи,
"Ой небересь ся безталання,
Сім'єю в світі живучи", -
Казали збоку... Літа йшли,
Малії діти підростали;
А в хаті вбожество безкрайне,
Як і у матері її.

Та і у матері такого
Ще не було - твій чоловік
Із шинку не вилазив п'яний,
В шинку й спокутував свій вік.
А ти зосталася вдовою,
З малими дітьми тут сама;
І гірше ще свою недолю
Тоді клясти ти почала;
І довго мучилася в світі,
Поки земля не прийняла:
В холодній хаті, не укритій,
Ти богу душу оддала.
Тебе сховали; не сховали
З тобою вбожества твого:
Твої в нім діти виростали,
Поки не винесли й свого;

Не розтеклись по всьому світу:
Сини пішли у москалі;
А дочки шлялися щоночі,
Поки на пні не зогнили!